

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVI. ročník

číslo 12/prosinec 2020

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	12.00	každou 3. neděle v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	konfirmační příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Báseň	16
Ze sborového života	3	Michelangela Buonarrotiho	
z listopadového staršovstva		Kvíz v Bráně	17
Karanténní dorost	3	Obchůdek Jednoho světa	18
První dojmy z rozrostu	5	poděkování	
Společné čtení	6	Hory a pohoří naší knihovny	19
krátká zpráva		dva nové tituly	
Dittersdorf 3.–4. října 1998	6	Jak se dva kamarádi	20
vzpomíná Rut Nývltová		stali mými dědečky	
Modlitba	8	(vzpomíná Markéta Pospíšilová)	
za vnitřní svobodu od strachu		Nepálská studentka	25
Slovo o naději v beznaději	9	Ještě k rozrostu,	26
Architekti Barešové	10	vlastně teď už Křesťanstině	
vzpomínky synovce		Kontaktní informace, tiráž	27
Ohlasy podzimních voleb	12		
z jižních Čech léta Páně 2020...			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z LISTOPADOVÉHO STARŠOVSTVA

- V pondělí 9. 11. 2020 proběhla 810. schůze staršovstva, tentokrát v on-line podobě. Biblický úvod měl Jaroslav Pechar na téma hledání Boha (Iz 65,1).
- Vzhledem k současné situaci je zřejmé, že vánoční hra v tradiční podobě se letos nebude moci uskutečnit. Staršovstvo zvažovalo různé alternativní návrhy. Pokusíme se zajistit sestřihy zajímavých částí minulých her, které bychom promítli v kostele (bude-li tato možnost) a on-line. Organizace tradiční vánoční akce „Krabice od bot“ se ujala sestra Marta Drápalová.
- Příští rok nás čekají volby nového staršovstva. Pokud se nad členstvím ve staršovstvu chcete vážně zamyslet, tak právě teď je na to vhodná doba. Služba ve staršovstvu je na šest let, volí se 12 členů a 3 náhradníci. ■

KARANTÉNNÍ DOROST

15:25 – Připojuji se na Adobe Connect. Zatím jsem tu sama.

15:30 – Připojila se Vera, Gwen, Áda a první dítě. Začíná online dorost (mladší + starší).

15:35 – Jen dvě děti. Začínám být nervózní. To by bylo hloupé, být tu jen se dvěma dětmi.

15:40 – Osm dětí. Lepší.

„Markétko, zapni se mikrofon. Víš, jak se to dělá?“ Osmiletá holčička se nejistě dívá do kamery a po delším navigování se jí to podaří.

V chatu se mezitím rozjede vášnivá debata. Právý čas začít s první hrou.

V tu chvíli se ozývá: „Nevíte, jak se zapíná ta kamera?“

„Vedle mikrofonu je taková ikonka...“

„Já ji tam nemám.“ Začínám být zoufalá, a to jsme ještě ani pořádně nezačali. Anežče říkám, že to dneska holt bude muset zvládnout bez kamery.

15:46 – Začíná první hra. Vera chce zadat dítěti pojem, který má kreslit na virtuální tabuli. Jenže jí nefunguje soukromý chat, takže musí pojem pokaždé poslat mně přes Facebook, abych ho následně já poslala dítěti.

15:50 – Děti pochopily princip! Jen Ema nemůže najít soukromý chat. Honza se ptá, proč se nescházíme na Webexu, když to přece používá jeho máma. Lída se střídavě připojuje a odpojuje, už asi popáté.

15:51 – Jako organizátor mohu přidělovat a odebírat práva k zapnutému mikrofonu a kreslení na tabuli. Zjišťuji, že když někomu nechám právo kreslit

i mimo chvíli, kdy má kreslit, okamžitě toho zneužije, takže nešťastník, který je zrovna na řadě, překvapeně zírá na obrazovku, kdo mu to čmárá do jeho obrázku. Nechám-li zase zapnuté mikrofony dětí, všechno píská a šumí. Zuřivě vypínám a zapínám mikrofony, přeposílám dětem slova, která mají kreslit, dávám a odebírám práva ke kreslení, zapisuji body, div se neuklikám.

16:01 – Začínají nám docházet síly. Místo deseti ran egyptských zadáme sedm ran egyptských a díváme se, proč na to nemohou přijít. (Nakonec to ale zvládli!)

16:02 – Mirka nemůže přijít na to, jak kreslit virtuální fixou. Překlikla si to na čtyřúhelníky. Místo tří mládenců je na tabuli pět obdélníků. Haj hou. Začínám se za monitorem hroutit.

16:05 – Mirčin problém řešíme postaru. Obrázek má nakreslit na papír a ukázat do kamery.

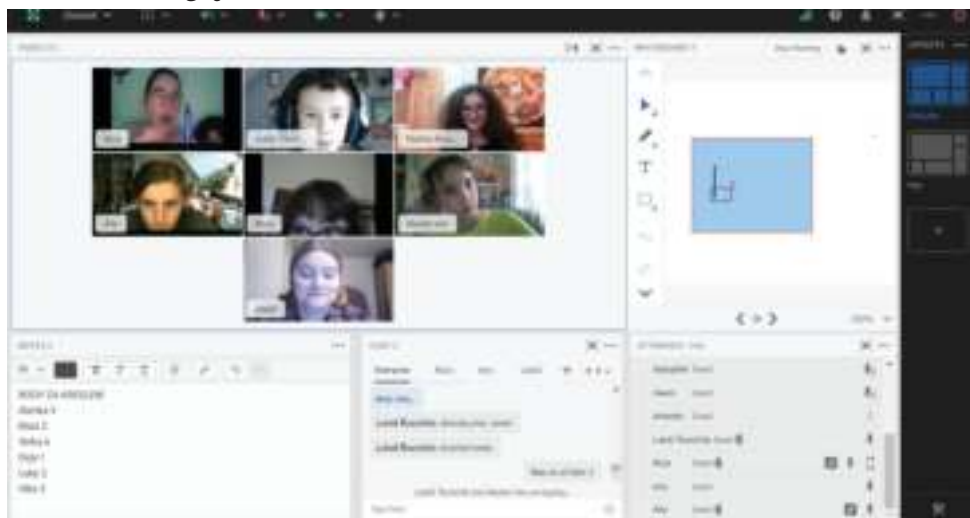
16:06 – Mirka ukazuje obrázek do kamery. Vidíme několik čárek tužkou...

A tak nějak to pokračovalo až do konce. Přece jsme ale rádi, že se s dorostovými dětmi můžeme scházet i online. Účast bývá okolo osmi dětí, některá setkání se protahují a povídáme si i po dorostu. Na tom posledním dokonce spontánně vznikl nápad vzniku dorostové kapely! Rozjeli jsme také opět výzvu 21:30 – každý večer v půl desáté se modlíme za lepší průběh pandemie, za zdravotníky, nemocné a osamělé. Těšíme se na lepší časy – jako první pokaranténní akci máme totiž naplánovanou „vodáckou párty“.

Děkujeme za trpělivost dětem i rodičům! Velký dík patří také vedoucím – Ádě Bedrníkové, Verče Mazné a Aničce Gwen Procházkové.

Online funguje i odrost.

PK

PRVNÍ DOJMY Z ROZROSTU

První říjnové pondělí se v Evenu opět konal rozrost, kterého jsem se však jako branický nováček účastnila zcela poprvé. Dcera Pája se sice aktivně podílí na organizaci pátečního dorostu, o pondělním rozrostu, na jehož konání mě upozornila, jsem ale dosud neměla tušení. Nevěděla jsem, do čeho jdu, s kým se potkám, jak bude pondělní večer probíhat. Milá atmosféra, která panuje vždy v Evenu po nedělních bohoslužbách, mě ale motivovala k tomu, abych si dodala odvahy a vyrazila do Braníku. A dobře jsem udělala.

Večer začal velmi neformálně a pozvolna příchodem účastníků, přátelským popovídáním a přípravou drobného občerstvení. Po tomto rozjezdu se nás „sedm statečných“ sesedlo kolem stolu a bratr farář začal svou prezentaci o historickém vývoji církví. Prostřednictvím několika snímků nám přiblížil vývoj křesťanských církví, jejich podobnosti, společné vazby a společné základy nebo naopak odlišnosti. Nejednalo se o žádnou nudnou přednášku, ale spíše o zajímavé povídání – poučné, jasně pochopitelné a samozřejmě doplněné našimi zvědavými dotazy.

Po nahlédnutí do historie jsme se v diskusi postupně přesunuli i k úvahám o budoucnosti. Zde už však nešlo o církev jako takovou, ale o zamyšlení se nad rozrostem samotným. Diskutovala se četnost, s jakou je možné se scházet. Jeden z návrhů byl, aby se rozrost konal každé pondělí, což by se většině účastníků asi líbilo, ale kvůli zaneprázdněnosti si málokdo může dovolit scházet se takto často. Shoda tedy byla na zachování prvního pondělí v měsíci. Dále se připomněla témata dalších rozrostů, která byla uvedena v červnové Bráně. Společně nás pro další rozrosty lákala např. témata „*Co máme společného s muslimy a židy?*“, „*Co*

je zdroj našich strachů a proč?“, „Deset přikázání – deset fusingů Davida Vávry“ nebo „Co nám dal či vzal Covid-19?“. V této souvislosti se zmínilo i zapojení našeho bratra faráře a jeho role v rozrostu. Jeho znalosti a zkušenosti jsou pro nás laiky v diskutovaných tématech klíčové, nicméně nechceme být sami jen pasivními posluchači. Dalšího rozrostového tématu Co nám dal či vzal Covid-19 se tedy plánovala ujmout Zuzka Pavlíková.

V neposlední řadě se během večera také znovu probíral název samotného rozrostu. Většina se shodovala spíše na příznačnějším názvu křesťanství, který více odpovídá tomuto setkávání. Jeho hlavním cílem má být zejména vzájemná pospolitost, příležitost se poznat a něco nového se dozvědět. Po mé první účasti mohu říct, že toto rozhodně naplňuje. Zažila jsem milý večer naplněný dobrou náladou a poznáním. Jakmile to protiepidemická opatření dovolí, přijďte také, přidejte se, pobavte a poučte.

Pavλίna Kroužková st.

SPOLEČNÉ ČTENÍ

S prvním prosincem jsme se v osm sešli v osmi nad knihou, kterou 22. 12. dočteme. Také se s koordinací loučí Michal Mazný, kterému za vznik a vynikající vedení upřímně děkujeme.

Od ledna začneme číst novou knihu, stále od osmi do devíti hodin. S námětem, eventuálně výběrem nám můžete pomoci i vy.

Zveme vás jak na zajímavá čtení, tak i na následné diskuse. ■

DITTERSDORF 3.–4. ŘÍJNA 1998

K napsání této vzpomínky mne přivedl zápis v mém deníku. Beru teď do ruky pravidelně jeden starší deník za druhým a doplňuji závěrečný přehled nejdůležitějších událostí. A když teď zatím přes hranice nemůžeme, tak snad alespoň některé z vás ta vzpomínka potěší.

I když braničtí jezdili do Dittersdorfu od září 1992 (každý druhý rok), já jsem se zájezdu účastnila poprvé ve výše uvedeném roku.

V době, kdy některé sbory hledaly partnerství se sbory na západě (záp. Německo, Nizozemsko), Braník naopak věnoval své přátelství východoněmeckému

městu a svým způsobem jim pomáhal. Tohle dittersdorfští Braníku nezapomněli, a proto jsou vztahy mezi oběma sbory víc než přátelské. To jsem zakusila na vlastní kůži během zájezdu. V autobuse byly zastoupeny všechny věkové skupiny. Sobota byla ještě mlhavá a mírně deštivá, ale dnes (v neděli) jsme se probudili do slunečného dne.

Naši celníci na hranici se divili: „Prosím vás, proč jedete do Německa, když je tam dnes zavřeno?“ Dva dny se totiž slavil Den sjednocení a těm milým celníkům je zřejmě vzdálena představa, že by zájezd mohl mít také jiný cíl než hlavně nákupy.

Někteří tam jeli už počtvrté, tak si je rozebraly rodiny, se kterými se už znali. Mne pozvala Marta Drápalová do „své“ rodiny, a tak jsem získala nové, upřímné přátele. Na odpoledne byla vždy připravena návštěva něčeho zajímavého. Tentokrát to byla výstava řezbáře, který jako mladík byl nucen bojovat, naštěstí se však brzy dostal do anglického zajetí a dodnes nese v sobě těžké trauma a snaží se všemi silami dostat do povědomí zejména mladých lidí, že něco takového se už nesmí opakovat. Měli jsme hluboký zážitek z výstavy, ale stejně hluboký i z jeho svědectví. Tematicky byla výstava rozdělena mezi dva okruhy: biblické příběhy a Židé v Terezíně. Nad každou skupinou je nejen název, ale také část příslušného biblického oddílu.

Večeře byla společná se členy sboru v pohostinství u krásného letního koupaliště, které vlastní bývalá konfirmandka faráře sboru, takže nemuseli platit nájem. Výborné pití bylo místní, různé saláty apod. byly přineseny z domova a my jsme si brali na talířky podle chuti. Jeden pán své nadšení vyjádřil těmito slovy: „Tak takhle si představuji, že to bude vypadat v nebi, jen doufám, že tam budou mít větší talíře.“ – Trochu nebiblická představa, ale nevadí...

Součástí večera byl rozhovor na téma církev v totalitě a ve svobodě doplněná písněmi br. faráře Rejcherta, které sám doprovázel na kytaru. Některé byly přeloženy do němčiny.

Kostel je 300 let starý, velmi pěkný s dvouposchodovou kruchtou kolem dokola. Nad přilehlým hřbitovem stojí zvonice, před začátkem hráli venku trubači. A protože byla neděle díkůvzdání, byl prostor vpředu zaplněn zemskými úrodami, které pak – spolu s dalšími dobrotami – zaplnily zavazadlový prostor autobusu. Při bohoslužbách zpíval sbor dospělých i dětí. Zajímavá byla krásně prokomponovaná píseň, kterou zpěváci zpívali čtyřhlase a shromáždění normálně za doprovodu varhan. Po obědě nás všichni přišli vyprovodit k autobusu a byla přátelská objetí, mávání, radost z nových vztahů a z toho, že si tak dobře rozumíme.

Tento můj článek je zároveň vzpomínkou na br. faráře Rejcherta, od jehož odchodu začátkem příštího roku uplynou již dva roky.

D. Rut Nývltová

MODLITBA

za vnitřní svobodu od strachu

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že nejsem na život sám.

Mám tebe a své blízké, které jsi mi dal.

Děkuji ti, že jsi se mnou spojil svůj život
a mohu za tebou přijít se vším, co mě tíží.

Děkuji ti, že se před tebou nemusím vykazovat
žádnou dokonalostí ani žádným výkonem.

Vím, že mě miluješ takového, jaký jsem,

a že víš, co nosím ve svém srdci a s čím každodenně zápasím.

Je tolik skutečností, které mě chtějí od tebe vzdálit

a sebrat mi vnitřní pokoj a svobodu, kterou jsi mi daroval.

Dnes bych ti chtěl vydat zvláště všechny své starosti, obavy, strachy a úzkosti.

Daruj mi, prosím, vnitřní svobodu

od obavy, že nemám věci lidsky pod kontrolou,

od ochromující starosti o zdraví své i svých blízkých,

od strachu z nemoci a ze smrti,

od úzkosti ze ztráty zaměstnání a chudoby,

od katastrofických scénářů budoucnosti.

Ty jsi Pánem mého života, života mých drahých i celého světa.

Daruj mi prosím vnější i vnitřní svobodu,

abych neměl strach stýkat se se svými bližními,

abych uměl rozlišovat mezi zprávami, které ke mně přicházejí,

abych si zachoval naději v budoucnost a důvěru v tebe –

a ze strachu nezapomněl žít.

Prosím tě, Pane Ježíši, ujmi se nás.

Tolikrát jsi za svého života svým učedníkům říkal: „Nebojte se!“

Tolikrát jsi jim předával do jejich srdcí svůj pokoj.

Ujišťoval jsi je, že Otec ví, co potřebujeme,

a že má také sečteny všechny naše vlasy na hlavě.

Pomoz nám, abychom věřili víc tobě a tvému slovu

než slovům, která zasévají strach.

Prosím tě, sejmi z nás a z celé naší společnosti závoj strachu a úzkosti

a dej nám odvahu k důvěře, že se ti nic nevymklo z rukou.

Prosím tě o moudrost, abychom se dobře rozhodovali každý den a správně jednali.

Pokud máme projít nějakou životní zkouškou,
dej nám, prosím, tu milost,
abychom to přijali a nespoléhalí na sebe, svůj rozum a svoje síly.

Odevzdávám se ti, Pane Ježíši, na další den svého života.
Odevzdávám ti také všechny své drahé a prosím tě,
chraň nás před všemi úklady nepřítele spásy,
který rozsévá strach a ničí lidské vztahy,
odvádí nás od tebe a od důvěry ve tvoji prozřetelnost, dobrotu a lásku.
Pošli své svaté anděly, ať chrání mě i všechny mé blízké
od nemoci a nešťastných událostí.
Veď mě, prosím, svým Duchem,
ať mohu přinést pokoj všem, se kterými se setkám.

Amen. ■

SLOVO O NADĚJI V BEZNADĚJI

Nevím proč, ale posledních několik týdnů mi přichází hesla na každý den. Proč ptám se. A proč jsou zrovna z proroka „Ješajjáhu“, tedy Izajjáše?

„Podezírám ty, kdo hesla na letošní rok vybírali, že jim do losovacího bubnu spadla žvýkačka a na ni se nalepily samé izajášovské verše,“ píše starozákonník Petr Sláma při výkladu Iz 66,12, ke kterému se přidávám i já: „Jako když nějakeho muže těší jeho matka, tak vás já potěším.“

A já se znovu ptám. Byla to žvýkačka přilepená na lisováním bubnu, anebo cílený záměr?

„Neboť já jsem Hospodin, Bůh tvůj, přístaviště pravé. Na strach tvůj pravím tobě. Já jsem pomoc tobě.“ (Iz 41,13; z hebrejského originálu)

Náhoda nebo záměr, právě tato a mnohá další ujištění posílá Bůh ujařmenému lidu Izraele do země babylonské, která leží jen dvanáct dní severně od beznaděje a nachází se přímo na poledníku zoufalství od beznaděje, jak by o ní řekl Škyták.

Nic není náhoda a všechno má svůj smysl. Možná, vlastně určitě i to, že Slova potěšení k nám mohla v posledních dni zaznít právě z Božích úst a pera Ješajjáhu, neboť i jména mají moc!

Kdo jiný než Izajjáš, respektive יְשַׁעְיָהוּ – Ješajjah, milí bratři a sestry, ano, kdo jiný než právě on by nám v tyto dny měl připomenout ono poselství úžasného Královského rozhodnutí, které bylo vydáno ještě před stvořením světa! O proutku, jenž vzejde z pařezu Jišaj (Iz 11,1). O tom, že: „Neboť já jsem Hospodin, Bůh tvůj, přistaviště pravé. Na strach tvůj pravím tobě. Já jsem pomoc tobě.“ (Iz 41,13) A v neposlední řadě jistě i ujištění o tom, že: „Jako když nějakého muže těší jeho matka, tak vás já potěším.“ (Iz 66,12)

Protože jeho jméno, stejně jako Ježíšovo, se vykládá „Bůh je spása“.

Budme tedy, stejně jako lid Izraele, skrze Boží neměnnou vůli ohlášenou Izajjášem ujištění v tom, že „IMMÁNUÉL“. Že Bůh je s námi v každé době. I v té naší dnešní nejistotě, co bude zítra; a přijmeme do dalších dní, ale i do nového roku jeho Slovo ujištění: „Tomu, který má moc uchránit vás před pádem a dovést vás do své slávy neposkvrněné a šťastné – jedinému Bohu, našemu Spasiteli – jemu buď skrze našeho Pána Ježíše Krista sláva a velebnost, vláda i moc přede všemi věky, nyní i po všechny věky. Amen.“ (Juda 1,24–25)

Pavel Sivák

ARCHITEKTI BAREŠOVÉ

Jmenuji se Martin Bareš; architekti Bohumil a Pavel byli moji strejdivé. Můj otec byl nejmladší z tohoto rodu. Byl evang. farářem ve Šternberku na Moravě. Zním toho z jejich života mnoho. Br. farář Pechar mne zaujal svým projevem a znalostmi Bible atd. Také mne vyprovokoval, abych se vyjádřil o předcích, kteří projektovali církevní stavby. Připravím o tom komplexní vzpomínku – na začátek mohu prohlásit, že se doplňovali a opravdu jenom podpis na plánech může rozhodnout o tom, kdo je autor.

Co nevíte o ing. a arch. a jejich PÁNU BOHU a kostelích (1)

Barešovi kluci pocházeli z Loun, kde udělali základní školní docházku a rozutekli se do dalšího učení dobrého pro život. Pavel a Bohouš se stali inženýry a architektky. Vladimír začal podnikat v Tatrách jako hoteliér. Nejmladší Zdeněk šel s ním. O tom, co s ním zamýšlel Bůh, napíši později.

Páni architekti začali projektovat. Pavel měl soukromou projekční kancelář ve svém domě a Bohouš skončil jako projektant na Synodní radě ČCE v Husově domě. V Pavlově domě v ulici Nad Lomem 14, který vyprojektoval, byla kancelář v přízemí a byt v patře. Kancelář tam byla i v dobách „temna“. Největší období slávy zažil v roce 1958, kdy byl architektem pro světovou výstavu EXPO 58 v Bru-

selu, kde měl vyprojektovanou restauraci, která i dostala cenu. Potom byla přestěhována do parku JULDY FULDY, kde stojí dodnes. Vlastní ji nějaká reklamní agentura. To už je ředitelem Stavoprojektu Praha. Bohouš už byl v té době těžce nemocen a dělal celocírkevního architekta a dohlázele na rekonstrukce a stavby v ČCE po celé republice. K tomuto účelu měl i služební auto Škoda Tudor. Pro mne je srdcová záležitost kostelík v Rožnově pod Radhoštěm, kde jsem měl plány na stole a dělal jsem ústřední plynové topení s radiátory pod lavicemi s rozvodem teplé vody v kanálech, které projektoval Bohouš. Mělo tam být teplovzdušné topení. Komín pro plynový kotel tam už byl postaven. Já jsem tam našel ještě lidi, kteří si Bohouška pamatovali, i to, jak byl na ně přísný, aby bylo vše, jak namaloval. I já jsem si v tom prostoru uvědomoval preciznost díla. Hlavně smysl pro detail. Vždy používal materiály v tom kraji se vyskytující. Dřevo, pískovec, kovářské prvky. Dále projektoval faru a modlitebnu v Kateřinicích. Tu znám velice dobře. Za faráře Nováka jsem tam jezdil. Další opravená fara je v Hošťálkově.

Pro svého bratra Zdeňka vyprojektoval faru a modlitebnu ve Šternberku. Byla to pekárna, která byla prázdná po odsunu Němců. Ve Šternberku byly i pěknější domy k rekonstrukci, ale komáři – KSČ – začali štípat a otravovali čím dál tím víc. Byla to zlá doba. Fara se povedla, měla centrální ústřední topení, sklad paliva. To prý chodili obdivovat i soudruzi z okresu...

Teď se vrátím do Tatranské Lomnice za Vladimírem. Tam nejmladší Zdeněk vystudoval v Kežmaroku střední školu a potom v Bratislavě obchodní školu. Až později to byla v Praze teologie. Hned po nástupu do Šternberka se na území farnosti přistěhovali Slováci ze Staré Turé jako dosídlování pohraničí. A tam se ukázalo, proč Slovensko u bratra. Zdeněk uměl dobře slovensky, znal lutherskou liturgii. A hned měl lutherskou kazatelskou stanicí.

Vrátím se do Prahy k ing. arch. Pavlovi Barešovi. Neměl to vůbec lehké. Měl nemocnou ženu, ztrácela zrak. Na jedné straně ředitel Stavoprojektu Praha a na druhé byl architekt Bohouš ve službách církve. Další brácha farářem a ten v Tatrách byl hlídaný StB, byl to velký rebel. Psal dopisy Husákovi a Brežněvovi... o tom možná v dalším díle tohoto psaní do minulosti. Divím se, že to Pavel vůbec nějak ustál. Prý mu ostatní architekti říkali český bratr architekt.

Abych to dovedl ke konci... byli to dva bratři architekti, kteří se měli rádi a taky si profesně radili a doplňovali se. Bohoušek dělal ze starého pěkné a Pavel projektoval nové stavby. Ing. arch. Bohouš Bareš byl velice věřící, estét, až hračka a ing. arch. Pavel Bareš hlavně konstruktér a urbanista, projektoval třeba „město Rakovník“.

Konec prvního zamyšlení. P. S.: Jestli jsou plány na kostel v Braníku, tak až někdy jindy, snad existují...

Martin Bareš

OHLASY PODZIMNÍCH VOLEB Z JIŽNÍCH ČECH LÉTA PÁNĚ 2020

aneb příspěvek českého penzisty bez Čelakovského romantických Ohlasů písní českých

Včera jsem získal krásný výtisk říjnového čísla měsíčníku Brána, který mne hned zaujal pěkně provedenými podzimními obrázky na titulní i poslední straně – povídám si: „To je dobrá práce, ihned to čtenáře přitahuje.“ Pozorně jsem pak v noci přečetl vlastní obsah a opět jsem v duchu konstatoval: „To je dobrá práce autorů i redaktorů, protože mj. pečlivě ukazuje, jak branický sbor oveček aktivně žije, včetně výčtu všech obětavých členů dobrovolníků, pod příkladným vedením pastýře Jardy.“

Vzhledem k tomu, že se šéfredaktorka říjnové Brány závěrem své zdravice čtenářům a autorům vyjádřila v tom smyslu, že nám bude „velmi vděčná za každý příspěvek, nápad či fotografii“ (bude-li tato ve vyšším rozlišení), rozhodl jsem se, že napíši aktuální příspěvek o svých dojmech *75letého křesťanského důchodce* z letošních voleb, a to nikoliv na obecné úrovni, jak tomu bývá v komentářích médií, ale konkrétně, na příkladě české *hlavní křesťanské strany v této zemi*, tedy KDU-ČSL a jejího 29letého kandidáta na hejtmanskou funkci v jižních Čechách – promiňte, podle moderního českého novinářského žargonu nejde o kandidáta, ale o „*kandidátský subjekt*“! A tím se dostávám k jádru věci, která mi vězí na mysli – často si my důchodci naříkáme (a myslím, že právem), že bychom rádi předali své dlouholeté životní zkušenosti těm mladším a mladým, než odejdeme na pravdu Boží. Píší o tom, protože i já jsem, jak říká bratr farář Jarda, už v abrahamovském věku. Ale mladá generace o to nemá moc zájem, formulujeme-li to eufemicky. Jak se říká, nic nového pod sluncem...

Samozřejmě mé „Ohlasy“ nemají se známými Čelakovského Ohlasy písní českých (klasická česká vlastenecká literatura) nic společného, chtěl jsem tím jen upozornit, jak se při volbách může cítit starší generace. Ale zamysleme se, nepotřebujeme i my důchodci *pomoc a poučení od mladé generace*, třeba i při těch letošních volbách? V naší zemi žije asi 2,5 milionu důchodců, což je velmi silná společenská volební skupina s převážně shodnými zájmy (nebudu je zde rozebírat, všichni je většinou známe). Z ostatních 7 milionů obyvatel našeho státu je možná téměř další čtvrtina malých dětí, školáků, studentů... Popravdě, často velmi povrchním volebním programům my staří či starší voliči v důchodu moc nerozumíme. Náhodným příkladem může být třeba ten mediální pavýraz pro kandidáta ve volbách „*kandidátský subjekt*“ nebo také zajímavý volební výraz „*volební objekt*“. Jde o *budovu*, kam jdu volit, nebo *karanténní automobil*, ze kterého budu předávat volební lístek

nějakým vojákům, či jsem to já, *volič*, tedy objekt, na který volební strany zaměřují své objektivy a projevy kandidátských subjektů v tzv. volební boji... Nevíte-li jistě, můžete si prý vše na internetu zjistit, „vygooglit“, a bude to jasné! Nevíte, co to znamená vygooglit? Nevadí, já také nevím. A i kdybyste ten výraz znali a měli počítač či drahý chytrý mobil, máte ve Vašem mobilu příslušnou „aplikaci“ a dostatečný signál na „wifině“ a zaplacená „data“? Ptám se: Jaká data? Jaký účet (volební účet či rozpočet)? Jde o má osobní data, volební data nebo počítačová data či parametry? Nikoliv, prý je to termín pro software na přenos dat po internetu nebo tak – říká můj potomek. Jak si ho mám zajistit, ptám se. To záleží na tvém „provajdrů“. Co to je provajdr? Přece tvůj operátor... (O jakou operaci jde? Vždyť se má asi správně říkat v nemocnici „operatér“, ale teď mi vzhledem k pandě mou plánovanou operaci tříselné hernie/kýly stejně odložili na neurčito, nejlépe až ta bolestivá boule praskne.) Potomkovi se mnou dochází trpělivost... všichni to známe, v počítačové, tzv. ajťácké hantýrce programátorů se moc nevyznáme, tady by nás mohla mladá generace dost poučit. A my bychom jim zase mohli vysvětlit něco o volbách v agitačních střediscích, o přidělových lístcích, o socialistických dělnických prezidentech, Čelakovského „Ohlasech“ poplatných své historické době nebo o verších Rilkeho, Krause či Werfela, židovských německy píšících autorech z Prahy, které již s výjimkou Franze Kafky málokdo mladý zná. Co řekne mladým jméno biskupa Hlouchy, bojujícího statečně za jihočeskou církev, nebo jeho jmenovce, velkého českého cestovatele a úspěšného autora dobrodružných knih pro mládež?

Ale zpět k volbám – co je to *volební preference* (je to moje preference? Nebo programová? Nebo výsledky statistického šetření?)? Jde o šance mé jihočeské křesťanské strany KDU-ČSL? Jak to mohu zjistit, když jsem důchodce, žiji na samotě u lesa a signál je zde na mé, dobrých 17 let staré Nokii, pouze občasný, počítač nemám a stejně nepotřebuji, protože googlovat nemohu, nemám software pro přenos dat ani signál wifi.

Logicky jsem se rozhodl, že si zjistím volební preference KDU-ČSL v tištěné formě v informačním (nikoliv agitačním) středisku, třeba v blízkém Táboře. Tam jsem dostal odpověď, že žádné tištěné informace nemají a nemohou mi je podat, protože musí být politicky neutrální. Tu jsem tam spatřil na poličce s informačními letáčky v různých jazycích i barevný časopis pro invalidy MOSTY, kde byl na titulní straně známý český invalidní důchodce pan Krása jako volební kandidát. Ale čím? Poznal jsem ho v televizním programu paní Jílkové, kde mne v debatě přesvědčil, že je to slušný, chytrý a zkušený člověk. Tak by to pro nás možná byl vhodný kandidát. Možná, že zastupuje penzisty v nějaké straně, kterou neznám... Úřednice u přepážky svolila, že si časopis, třeba i 2–3 čísla, mohu zdarma vzít. To je skvělé, pomyslel jsem si a odebral 3 čísla i pro přátele a známé. V blízké kavárně jsem MOSTY ihned začal studovat. Avšak ouha – volební program pana Krásy tam bohužel nebyl, pouze zmínka, že je kandidátem strany Trikolóra. Co je to za stranu, jsou to důchodci a křesťané

řídící se desaterem? Snažím se získat informaci u manželky, ta však mávne rukou a říká: „Těch se vyvaruj, vede je ctižádostivej mladej Klaus...“ A jaký mají volební program, když za ně kandiduje ten slušný penzista Krása? Dozvim se od ní dále, že jejich program nezná, ale že naše dcera Trikolóru nemá ráda. Tím je to „rozhodnuto“ a pokračujeme dál z Tábora na Sezimovo Ústí, kde mají u pošty různé politické nástěnky. Pamatuji si to od minulých voleb, kdy jsem si stěžoval starostovi Sezimova Ústí panu Turkovi, že mají zanedbaný plot u bývalé vily pana prezidenta Dr. Edvarda Beneše. P. Turek mne pak právě poslal od radnice k poště, kde jsem na nástěnce jedné známé politické strany zjistil, že jejich kandidátem je jakýsi komunální technik, což bylo, věřte nebo ne, uvedeno na české nástěnce české strany (má to dokonce v názvu) v angličtině! Což mě ovšem jako kdysi studenta v Londýně zaujalo. Chtěl jsem zjistit, co ten člověk technického dělá. Věřte mi, nebo ne, dozvěděl jsem se, že je spalovačem mrtvol v tábořském krematoriu a za svou užitečnou práci se asi stydí. Při volbách prý propadl a stal se jedním z hrobníků této strany, která bohužel – nedivme se – stále dále propadá. Je to strana s již více než 100letou tradicí orientovaná demokraticky a socialisticky, jejíž hlavní osobou byl v roce 1948 Fierlinger, který tuto demokratickou stranu na objednávku zradil a převedl ke komunistům. Naše děti a vnuci ho z dějepisu bohužel neznají, ale my, pamětníci, na takové zrádce můžeme jen těžko zapomenout... Navíc, byl v Sezimově Ústí sousedem Dr. Edvarda Beneše, postavil si vilu hned vedle pana prezidenta, přátelil se s ním, chodil se svou rodinou k Benešovým na návštěvu, společně obědvali a piknikovali. Snad mu již to velké lidské selhání a zklamání pan prezident tam nahore odpustil...

Zavzpomínal jsem na tu smutnou historii a náhle jsem spatřil na vozovce před řeznickým krámem sympatického mladíka, rozdávájícího volební noviny. Byl jsem poněkud překvapen, když jsem v něm podle fotky na plakátu z auta spatřil skutečně mladého křesťanského kandidáta na jihočeského hejtmana za KDU-ČSL, Mgr. Františka Talíře. Rychlý pohled mi to potvrdil. Řekl jsem si – hle, cesty Boží jsou skutečně nevyzpytatelné, a hned jsem ho rychle požádal, aby mi sdělil hlavní rysy svého volebního programu. Popravdě, začal jsem ho, jak se nyní říká, téměř „grilovat“, avšak slušně a křesťansky – i když bez velké pokory, omlouvám se, nebyl na ni vůbec čas. Když mi mladý muž na mou otázku potvrdil, že je křesťanem, tak jsem se ihned dotazoval, proč KDU-ČSL ve volebním spojení s TOP 09 nekřesťansky nepodporuje slibovaný vládní „volební dárek“ – tzv. rouškovně pro důchodce 5 tisíc Kč, zatímco KDU-ČSL je nabízí (ano, těch 5 tisíc Kč) *pouze pro podporu mladých rodin* – o tomto diskriminačním příkoří jsem věděl i bez studia jejich volebního programu. Pan František mi odpověděl, že jeho strana z řady politických důvodů tuto nedůchodcovskou politiku sice podporuje, on s tím ale osobně nesouhlasí, chápe, že je to z hlediska křesťanského nesprávné.

Rouškovně – podle opozice jde o volební úplatek, nu, možná, ale také je to šikovný volební vánoční dárek, který většinu českých důchodců, aspoň těch, co

znám já, oceňuje. Ten název rouškovně je zavádějící, protože ve srovnání s tím jedním rokem našeho života neživota v obavách z koronaviru, odkladech potřebných ošetření a operací, prakticky bez společenských styků s přáteli, je 5 tis. Kč částka směšná. Avšak pro řadu z nás je tato částka užitečná a příjemná – můžeme si něco přilepšit na Vánoce pro nás i na dárky pro naše děti/vnoučata a třeba i pro branický sbor. Bude to na nás, co s nimi uděláme – vždy je můžeme poslat ministryni financí nazpátek nebo spíše je věnovat na dobročinnost.

Snažil jsem se panu Františkovi, začínajícímu politikovi, vysvětlit můj názor, že i z hlediska ekonomického a volebního je to špatně. Chytrý a lstivý premiér za hnutí ANO a koalice to důchodcům nabídne, zatímco opozice, včetně křesťanů KDU-ČSL, to netakticky odmítá. Vždyť i z Bible je patrné, že představitelé vyvoleného národa se museli někdy chovat „velmi takticky“, když chtěli s pomocí Boží přežít. Je dobře známo, že i sám Pán Ježíš Kristus musel v řadě případů při jednání s židovskými kněžími a staršími představiteli postupovat takticky a vysvětloval to i svým učedníkům. Inu, to srovnání možná trochu pokulhává, ale proč KDU-ČSL takticky nenabídla více, třeba 10 tis. Kč? Vždyť s patřičnou výmluvou čeští důchodci stejně možná nedostanou vůbec nic. Zdůvodnění je lehké – třeba náklady na koronavirovou pandemii a na „nezbytné“ nákupy zbraňových systémů. O rumunských důchodcích, kterým prý parlament i vláda schválily zvýšení penzí o 60 %, jsem se mu bohužel v tom spěchu zapomněl zmínit.

Hlavně jsem ho však ujistil, že pro nás, průměrné české penzisty, kteří zdaleka nemají tzv. průměrný (aritmetický) důchod, je to asi jen určité symbolické volební gesto – jak jsem zmiňoval výše, žádný politik nám nemůže za „jednorázový dárek“ 5 tis. Kč kompenzovat izolaci, ztrátu sociálního kontaktu, strach, obavu z koronavirové pandemie, strach z nakažení, ztrátu psychické odolnosti i celkové imunity a dalších omezení, včetně umírání svého a svých příbuzných a přátel v nemocnici, daleko od své rodiny atd. Myslím, že jsem mu dokonce neslušně řekl, že jen hlupák by tohle nemohl chápat! Bohužel jsem nebyl schopen mu správně biblicky argumentovat, jak nám vysvětlil při nedávném kázání bratr Jarda, že pan František a další politici nastupují tímto na saulovskou cestu, která pak v dalším zatvrzuje dále a dále jejich myšlení, rozhodování, resp. i srdce, na cestu pryč od Boha a lidství!

Nu, 29letý kandidát František mne, starého důchodce, celkem pozorně vyslechl, a dokonce mi vyjádřil dík za „zpětnou vazbu“ (cituji). Dohodli jsme se, že mu po prostudování volebního programu KDU-ČSL pošlu své další názory písemně. Uvěřil jsem, že to myslí vážně a upřímně a popřál jsem mu úspěch ve volebním střetnutí se stranami bývalých hejtmanů (ODS a ČSSD), kteří pro kraj udělali jen málo a odešli bez čistých rukou, které on ve svém mládí *doposud* snad má. Dle slibu jsem mu poslal písemně, dokonce i v čitelném rukopise, dosti podrobný rozbor volebního programu a slibů kandidátů KDU-ČSL a TOP 09, jakož i konku-

rentů, a to spíše z mého důchodcovského hlediska (i když nejen) a dohodli jsme se, že se po volbách sejdeme osobně na hodnotící schůzce.

Jak to konkrétně dopadlo? Mladý křesťanský kandidát František relativně slušně uspěl – dostal 3000 hlasů oproti 6000 hlasů bohatě finančně dotovaného kandidáta za ODS, exministra Kuby, prý dobrého kamaráda šéfa energetického seskupení ČEZ, prosazujícího tvrdou jadernou strategii, dosti nebezpečnou jak pro vlastní české, ale i rakouské a bavorské okolí. Pan František sice získal jen polovinu hlasů proti Kubovi, ale významně pomohl posílit pozici své křesťanské strany v regionu i celostátně. Věřím, že v blízkých parlamentních volbách příští rok si KDU-ČSL svou třetí pozici udrží či ještě více polepší, tedy když této straně cíleně pomůžeme. Je na nás všech, aby *ohlasy* našich volebních hlasů, občansky zodpovědných důchodců, byly jasně slyšet, tak jako naše modlitba k Pánu Bohu. I my důchodci jako správní občané a křesťané máme sledovat a kontrolovat plnění slibů námi volených zástupců, což je zejména u nás v České republice nezbytné. Vzpomínám si, že nám to opakovaně říkal australský návštěvník našeho sboru, a ubezpečoval, že se jim to v Austrálii docela daří. Tak proč by to u nás nešlo, když to u protinožců jde?

Jan V. Kroužek

BÁSEŇ

Běh mého života už dospěl, žel,
na křehké lodce bouřným oceánem až k přístavu,
kde všichni jednou stanem dát počet
ze zlých i dobrých děl.

Teď teprv vidím, jaký to byl klam,
ta představa, dle níž jsem viděl stále v umění svoji modlu,
svého krále, ta touha, jíž se člověk ničí sám.

Co zmohou lásky, z kterých už nic není,
teď, když jsem dvojí smrti na dosah?
Jedna je jistá, ze druhé mám strach.

Už ani malba, ani sochaření nezhojí duši,
obrácenou výš – k Lásce, s níž vzpíná
k nám své paže kříž.

Michelangelo Buonarroti A. D. 1555

KVÍZ V BRÁNĚ

Mé jméno je francouzské – Joachim. Narodil jsem se roku 1799 v Sauges, Haute-Loire, v jižní Francii. Otec byl obchodník se sukrem.

V letech 1819–1824 jsem studoval v Paříži na vysoké škole silnic a mostů. Navíc jsem se věnoval přírodním vědám: Navštěvoval jsem přednášky Couviera, Lamarca, Brongiarta a jiných. Byl jsem nejlepším žákem polytechniky. Jako dvaadvacetiletý jsem vyprojektoval elegantní silniční most přes Loiru ve městě Decize.

V červencové revoluci 1830 byl sesazen bourbonský král Karel X. a já jsem se stal vychovatelem jeho syna Jindřicha z Chambordu. Opustili jsme Francii a já poznal ve Skotsku věhlasného geologa sira Rodericka Murchinsona, který ve Skotsku zahajoval výzkum siluru. Rozhodl jsem se pak zkoumat silur český.

Hrad Edinburg se nám nelíbil, krátce jsme pobyli v Buštěhradu a pak dále na Hradě Pražském.

Za rok můj svěřenec dospěl. Následujícího roku se rodina exkrále přestěhovala do Goritze u Terstu, už beze mne. Jindřich přesídlil na zámek Froshof u Vídně a já byl na dálku správcem a poradcem jeho statků. Zůstal jsem v Praze, bydlel jsem v rohovém dome na Újezdě.

V Praze jsem už znal Františka Palackého, který učil mého Jindřicha němčině. Seznámil jsem se také s lidmi kolem Muzea království českého.

Hrabě Šternberk, též sběratel přírodnin, mi opatřil práci: „Posoudit a přepracovat návrh na prodloužení koňské železnice z Křivokláta do Radnic a Plzně“. Stavba se nekonala, zato při průzkumných pracech se našlo mnoho zkamenělin u Skryjí. Já jsem je znal už z Francie, Skotska a okolí Prahy, kde jsem sbíral zkameněliny už od roku 1831.

Roku 1846 jsem napsal dvě předběžné zprávy. Dva laici, hejtman berounského kraje a kustod Muzea, vydali spěšně v roce 1847 spis o českých trilobitech z rodu členovců, aby mne předhlonili. Já se však nedal strhnout k polemice, jejich dílo jsem prostudoval a vyvrátil jejich omyly a nepřesnosti, smetl je z povrchu zemského a nikdo je nečetl.

Roku 1852 jsem vydal první díl českého siluru. Oblast zkamenělin byla pánev rozdělená vodorovně na etáže A až H, od nejstarších starohorních k nejmladším devonským. Někde byla fauna „pomíchaná“. Mezi faunou starší byly „zaklíněny“ vrstvy s faunou mladší. Vysvětlil jsem to koloniemi.

Můj odpůrce, první geolog český, profesor Krejčí, svůj správnější (tektonický) výklad po deseti letech odvolal, nejspíše proto, abych své sbírky nevěnoval do ciziny. Já tehdy prohlásil, že „sbírka má z Čech pochází, Čechám tedy bude náležeti“.

Učinil jsem české Muzeum univerzálním dědicem sbírky 300 000 kusů zkamenělin, knihovny a deníků. Muzeum mělo systém siluru dokončit. K tomu jsem

složil ve spořitelně 10 000 zlatých. Až do dvacátých let dvacátého století jsem byl světovou autoritou. Zdálo se, že „všechno je objevené“.

Byl jsem členem společnosti Haute Loire, doktorem vídeňské a londýnské společnosti i společností amerických.

Podporoval jsem svého žáka Otomara Nováka i básníka Jana Nerudu při cestě do Paříže finančně. Neruda se mi chtěl pochlubit básněmi Hřbitovní kvítí, ale já ho přemlouval, aby nechal básnění a věnoval se vědě.

Roku 1883 jsem jel do Rakouska k nemocnému Chambordovi, kde jsem pořádal jeho závěť.

V promrzlém zámku jsem dostal zápal plic a 5. října 1883 zemřel ve věku 84 let.

J. Čuján

P. S. Příjmení je hádankou, čtenáři Brány jistě uhádnou, o kom jsme mluvili.

OBCHŮDEK JEDNOHO SVĚTA

Milí braničtí,

vzpomínám s vděčností na neděli 20. října 2019, kdy se po bohoslužbách konala poprvé akce Obchůdku Jednoho světa, která byla Vámi vstřícně přijata; hodnota prodaného zboží dosáhla 20.000 Kč.

Letos vzhledem ke stávající situaci jsme nemohli obdobnou akci zrealizovat, ale v prosinci, doufejme, bude prodej znovu obnoven v prodejně v Korunní č. 60 (FS ČCE Vinohrady), a to od pondělí do pátku mezi 10 až 18 hodinami.

Kromě široké nabídky potravin a řemeslných výrobků z nejrůznějších materiálů můžeme též nabídnout škálu vánočních dárků.

Prosíme o podporu této formy fair trade, jehož cílem je dát lidem v rozvojových zemích šanci vymanit se vlastními silami z chudoby a žít důstojný život.

Akutní situace v důsledku několikátýdenního jarního i podzimního výpadku prodeje vyžaduje Vaši podporu. Rozšiřujte, prosím, známost Obchůdku Jednoho světa i mezi svými přáteli.

Děkujeme
Z. Kučerová

HORY A POHOŘÍ NAŠÍ KNIHOVNY

ANSELM GRÜN: HORY A ÚDOLÍ ŽIVOTA

„Když Ježíš vystupuje na horu, aby se tam modlil, odchází stranou od lidí, od hluku dole v údolí, do zóny ticha. Přeje si vnímat ticho a zakoušet v něm Otce. Napomáhá tomu obojí – jak tiché ústraní, tak výstup vzhůru. Znamená to, že vyhledávám vyvýšené místo, abych se odtud dokázal podívat na obyčejný život.“ Anselm Grün

Anselm Grün, jak nám napoví přebal knihy, je mnichem benediktinského opatství v německém Münsterschwarzachu. Zároveň patří k nejčtenějším a nejpřekládanějším křesťanským autorům současnosti. Jen v češtině byste našli překlad několika desítek jeho děl, většinou sloužících jako krátká připomenutí, vnuknutí, nápověda k dennímu životu.

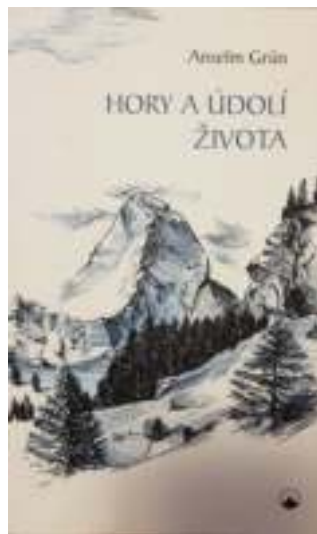
Jen pro zajímavost, jeho spisy byly přeloženy do třiceti jazyků. Mezi jeho publikace patří přes tři sta aktuálně dostupných titulů s celkovým nákladem přes 14 miliónů prodaných knih po celém světě. Výnos z jeho spisovatelské činnosti přispívá k chodu a údržbě opatství.

Jeho působení a dílo je ovlivněno studiem mediálních technik, psychologií, zejména spjatou s Carlem Gustavem Jungem, zájmem o skupinovou dynamiku apod.

Kniha *Hory a údolí života* autora představuje nejen jako duchovního průvodce, ale také jako syna, „desetiletého ministrantíka“ a hlavně bratra šesti sourozenců, kterým je kniha věnována a kteří mu byli a jsou společníky na cestě horami. Obsah je rozdělen na šest částí, které ilustrují jak dobývání a poznávání hor, tak i procházku životem.

„V této knize bych se rád zamýšlel nad horským putováním jakožto obrazem naší životní cesty. Putování chápu jako příměr, jako podobenství života. Při putování – stejně jako v životě – jde přece vždycky o to, jak čelit novým výzvám, jak vyzkoušet vlastní síly a jak růst při plnění různých úkolů.“

Na cestě vždycky narazíme na své hranice a občas také zjistíme, že cesta nevede dál. Musíme se znovu zorientovat. K životu patří jak vrcholové zážitky, tak údolní stín, obtížné výstupy i bolestná loučení. Putovat můžu sám, to jsem pak konfrontován se sebou samým, osobně ale také rád putuji ve společnosti, nejraději se svými sourozenci. Je blahodárné putovat společně, navzájem si pomáhat, povzbuzovat se, nebo si prostě jen tak povídat.“

REINHOLD STECHER: POSELSTVÍ HOR

„Mnoho cest vede k Bohu, jedna prochází horami.“

Reinhold Stecher

Reinhold Stecher nastoupil do semináře v roce 1939 v St. Michael v Matri am Brennen, který byl ovšem brzy na to uzavřen gestapem. Ve studiu tedy pokračoval v opatství St. Georgen u jezera Längsee v Korutanech. V roce 1941 byl gestapem uvězněn na dva měsíce, a to za účast na zakázané pouti do Maria Waldrast. Místo plánovaného uvěznění v koncentračním táboře byl nakonec povolán do Wehrmachtu, kde sloužil na frontě v Karélii, Laponsku a Norsku. Vysvěcen byl po válce, v roce 1947 ve Schwazu. Následoval doktorát z teologie a jmenování biskupem v Innsbrucku. Zemřel v 91 letech v roce 2013.

Reinhold Stecher se přes 30 let věnoval pastoraci mládeže a vyučování religionistiky. Byl to také nadšený spisovatel, malíř a horolezec. Poslední zmíněné je základem k napsání knihy Poselství hor.

Hory jsou mlčící, uklidňující, rozeznívající, opojné, rozehřívající, vyzývající, nebezpečné, ohrožené, projasněné nebo třeba i žalující, alespoň tak je Reinhold Stecher viděl a tak i nazval jednotlivé krátké statě, které můžete číst třeba jako krátká zamyšlení před usnutím.

„Na hoře porozumíme starému indiánovi při jeho první cestě autem. Po hodině jízdy si přál vystoupit a posadil se na krajnici. „Co potřebuješ,“ ptali se ho, „není ti špatně?“ – „Ne, musím jen počkat, až mě dožene mé srdce.“

Na horách srdce stíhá. Tam, s kde se poprvé rozestoupí hluboký les, ve chvíli oddechu na břehu horského jezera, při pohledu na údolí zahalené v mlžném oparu, na scénérie oblaků. Naberme si z horské svrchovanosti kousek věčnosti. Děti nenávisti se zde učí vzácnému umění odpouštět.“

Karolina Veronika Růžičková Höfferová

JAK SE DVA KAMARÁDI STALI MÝMI DĚDEČKY

Narodila jsem se do evangelické rodiny. Oba moji dědečkové byli evangeličtí faráři. Stáli v čele dvou velkých pražských sborů – vinohradského a strašnického.

V roce 1909 se v Brně narodil mamčin tatínek Lubomír Moravec – můj první dědeček.

O 4 roky později v roce 1913 se také v Brně narodil tátův tatínek Lubomír Balcar – můj druhý dědeček.

Oba chodili v Brně na gymnázium, oba chodili do stejného evangelického sboru a pak oba (4 roky po sobě) nastoupili na tehdejší Husovu bohosloveckou fakultu v Praze. Už v Brně mezi nimi vzniklo velmi silné přátelství. Upřímně se měli rádi.

Během studií byl dědeček Moravec vyslán na roční studijní pobyt do Švýcarska a Skotska a dědeček Balcar na roční studijní pobyt do Švédska. Nedávno jsme našli jejich korespondenci z roku 1932, kdy 19letý L. Balcar píše do Skotska 23letému L. Moravcovi a svěřuje se mu se svými studijními starostmi, obavami a nejistotami.

Po ukončení studií byli oba (zase s odstupem 4 let) na vikariátu na sboru v Praze 1 U Klimenta.

Tam si také oba mí dědečkové vybrali své budoucí ženy.

V té době tam chodily do sdružení dvě kamarádky a spolukonfirmandky stejně staré dívky, které se tak staly mými babičkami!!!

Eva rozená Sedláčková se provdala za L. Balcara. Lydie rozená Joklová se provdala za L. Moravce. Rodina Joklova byla úzce spjata s branickým sborem. Bydleli v Hodkovičkách vedle fary.

Po absolvování vikariátu v roce 1935 dědeček Moravec přijal místo faráře ve sboru v Zádveřicích u Zlína, kde sloužil 1 rok.

Zlín neměl svůj sbor. Byla to vlastně osada. V roce 1900 se tam k evangelíkům přihlásilo 8 lidí.

Až v roce 1922 se Zlín stal kazatelskou stanicí sboru v Zádveřicích.

U zrodu této kazatelské stanice nebyli evangelíci, ale katolíci, kteří opustili katolickou církev v době přestupového hnutí po vzniku republiky.

V lednu 1922 přišla bývalá katolička ze Zlína za farářem do Zádveřic požádat o křest pro svého nedávno narozeného chlapce, který byl nemocný. Farář po chvíli váhání souhlasil a chlapce pokřtil. Ten zanedlouho zemřel a jeho pohřeb se stal příležitostí k prvnímu setkání evangelíků ve Zlíně.

Potýkali se však s prostorovými potížemi, a tak v roce 1928 koupili domek, který zadaptovali na modlitebnu.

Rozhodnutí o stavbě vlastního kostela padlo v roce 1935. A to byl rok, kdy můj dědeček přišel do nedalekých Zádveřic a Zlín měl jako kazatelskou stanicí. Firma Baťa pečlivě sledovala náboženskou orientaci svých zaměstnanců, a tak se stovky evangelických dělníků neztratily. Muselo se vyjednat koupení pozemku, který firma Baťa nabídla za příznivou cenu 38 600 Kč. Fakticky ale sbor zapla-

til polovinu a zbytek dostali od firmy Baťa darem. Práce začaly v červenci 1936 a slavnostní otevření kostela bylo na velikonoční pondělí v březnu 1937. O prvním zlínském farárem se stal můj dědeček 26letý Lubomír Moravec (oženil se v červnu 1940). Zlínskému sboru sloužil 17 let.

Po absolvování vikariátu můj druhý dědeček Balcar již se svou ženou (brali se v červnu 1938) přijal pozvání do sboru ve Strašnicích. To byl březen 1939, čtyři dny po vstupu německých vojsk do Prahy a zřízení protektorátu byl můj dědeček zvolen strašnickým farárem.

Do roku 1920 bydlelo ve Strašnicích jen pár rodin. Potom v roce 1921 přistoupilo 200 nových členů. Strašnice tenkrát patřily pod žižkovský sbor. A na podnět tohoto mateřského sboru bylo založeno pravidelné setkávání zatím jen pro děti a bylo nazváno Nedělní škola. Zpočátku se setkávali v hostinci. Konaly se dětské slavnosti, vánoční nadílky apod.

Členů přibývalo, a tak vznikla kazatelská stanice ve Strašnicích. Evangelíci se neměli kde scházet. Byl zvolen výbor. Jeden bratr propůjčil byt ve svém domě, kde se scházeli 2× měsíčně. Po dvou letech se scházeli v obecné škole. Společenství se stále rozrůstalo a ani tyto prostory nestačily. V roce 1927 vzniklo společenství Kroužek sester, které pořádalo dobročinné bazary a získávalo finance. Za tři týdny po vzniku společenství uspořádalo první bazar, z jehož výdělku pořídilo kalich k vysluhování večere Páně. (Výbor kazatelské stanice tvořili jen muži a takto se realizovaly ženy.) Členové sboru založili různé fondy (sborový dům, varhany, sociální práce apod.). V roce 1928 se koupil pozemek za 54 000 Kč, v roce 1930 byl položen základní kámen ke sborovému domu, dále se dokoupila parcela na přístavbu modlitebny. V roce 1937 byl ustanoven farní sbor ČCE ve Strašnicích a zvoleno první staršovstvo a zastupitelstvo. Dva roky fungoval sbor bez faráře až do roku 1939, kdy do služby nastoupil první strašnický farář, můj dědeček 26letý Lubomír Balcar.

Oba mí dědečkové začínali úplně od nuly. V nových společenstvích, v nových prostorách. Ať ve Strašnicích nebo ve Zlíně – ty nové sbory tvořili různorodí lidé. Většinou přistěhovalci z různých koutů republiky. Do Zlína přijížděli za prací do firmy Baťa a do Strašnic přijížděli přistěhovalci z Polabí, Valašska a Vysočiny. Přicházeli do Prahy za prací. Muselo být velmi nesnadné vybudovat řád, vtisknout nesourodému společenství určitější vyznavačský cíl. A byli to mladíci po škole, bez velké praxe. Ale pokud v obou sborech slyším, vzpomíná se na oba „zakladatele“ s láskou a úctou.

Balcarovi v Praze měli 3 syny (ročníky 1941,45,46)

Moravcovi ve Zlíně měli 3 dcery (ročníky 1941,42,44)

Můj dědeček Moravec byl velmi nepraktický člověk, co se domácnosti týkalo.

Vše řídila babička. Ale jsou i chvíle, kdy žena nemůže být doma – a to je třeba ve chvíli, kdy je v porodnici. A tak můj nepraktický dědeček – podotýkám vášnivý hvězdář – v době porodu mé maminky, v roce 1944, jakmile slyšel nějaký hluk, vylezl na střechu zlínské fary a svým hvězdářským dalekohledem sledoval nedaleké bombardování nedbaje toho, že dole v bytě běhají 2 batolata ve věku 2 a 3 roky s plenami u kolen.

V tuto dobu navštívil přítel L. Balcar z Prahy svého dlouholetého přítele L. Moravce ve Zlíně a do návštěvní knihy napsal: „U příležitosti narození třetí farské ratolesti... Lubomír Balcar.“

1. 4. 1944 se narodila třetí dcera – moje maminka. Dědeček toužil mít syna, a tak si myslel, že ho někdo vyvedl aprílem.

Kdo by tušil, že za 19 let se tato třetí farská ratolest stane jeho snachou.

Po 17 letech služby ve Zlíně se Moravcovi se třemi dospívajícími dcerami přestěhovali do Prahy, kde dědeček nastoupil službu ve vinohradském sboru.

Dědeček Moravec vedl v 50. letech letní tábor v Bílém Potoce. Byla to vesnice po Němcích, a tak bylo možno za levno koupit jakýkoliv objekt. Modřanský sbor tam koupil chalupu, kam jezdila evangelická mládež. Dědeček tam vozil své dcery a Balcarovi tam posílali své syny. A tak přátelství mezi Balcarovými a Moravcovými pokračovalo i mezi rodinami.

A tak se stalo, že nejstarší syn Balcarů Ivan šel v 18 letech na vojnu do Domažlic. Na konci 50. let měl syn faráře v pohraničí velmi nelehkou službu. Výsledky a nucení k podepsání, že nesouhlasí s povoláním svého otce. V neděli dopoledne zákaz vycházek, aby nemohl jít do kostela, tak si alespoň v neděli odpoledne chodil zahrát do kostela na varhany.

A teď následují dvě verze seznámení mých rodičů: Ivan se líbil prostřední dceři Moravcových a ta ho jela do Domažlic navštívit. Přinesla mu bonboniéru a řekla, že ho pozdravuje její sestra Marta. Ten zastříhal ušima a po vojně ji pozval na rande.

A druhá verze je: prostřední dcera Moravcových jela do Domažlic s kamarádkou, které tam vojákoval přítel. A protože Rut si všimla, že se Ivanovi líbí její mladší sestra, dala mu bonboniéru a řekla, že mu ji posílá Marta. Ta ovšem o ničem nevěděla.

Nicméně důležitý je výsledek: a to, že tihle dva velcí kamarádi a přátelé stáli zanedlouho ve vinohradském sboru při svatebním shromáždění jako otcové ženicha a nevěsty.

Oba moji dědečkové byli faráři v době, kdy toto povolání bylo obecně v neváznosti. A tomu odpovídalo i finanční ohodnocení. Obě rodiny měly dospívající děti, které se nemohly rovnat pražským vrstevníkům. Zvláště u dívek to bylo

markantní. Nejprve válka, pak komunistická totalita. V této době být v čele tak velkých pražských sborů nebylo jednoduché. Časté výslechy v Bartolomějské a velká vnitřní angažovanost ve starostech druhých podlomilo oběma zdraví.

Lubomír Balcar měl oblibu v nezdravých jídlech a nulový vztah k pohybovým aktivitám, a to spolu s přílišným nasazením pro své povolání vyústilo v infarkt myokardu a náhlou smrt v 55 letech v roce 1968 v Olomouci.

Lubomír Moravec sloužil vinohradskému sboru do penze do roku 1970, zemřel také na infarkt myokardu v roce 1985.

Lubomír Moravec. 1909–1985

1933–1935 vikariát u Klimenta

1935–1936 Zádveřice

1936–1953 Zlín

1953–1970 Vinohrady

Charakteristika:

Drobný pohyblivý človíček

Zdatný biblista

Měl sebevědomí duchovního

Měl zálibu v textech Starého zákona –

prý ho lákaly texty nesnadné, tvrdé a záhadné

Kázání psal ze soboty na neděli v noci a měl pouze poznámky

V modlitebně na Vinohradech nechal dát nápis „Bůh láska jest“

Pastorační návštěvy prováděl, i když už nebyl v činné službě

Byl přezdívaný „chodec“, velmi rád a hodně chodil, aby při pastoračních do domů přinášel radost

Miloval děti

Nestřežil si své soukromí

Zálibu měl ve hvězdách, sbírce známek

Měl obrovskou znalost Prahy,

Hrál na harmonium

Zcela mimo obzor byly starosti hospodářské, péče o sborový dům

(převzato z časopisu Hrozen květen 2013 „Vzpomínky na Vinohradského faráře“ od Pavla Filipiho)

Lubomír Balcar 1913–1968

1936–1939 vikariát u Klimenta

1939–1968 Strašnice

Charakteristika:

Jeho oči se smály a vyzářovala z nich dobrota

Velice společenský

Miloval literaturu (ve dvanácti redigoval časopis pro mládež Úsměv)
Za války redigoval Kostnické jiskry
V 60. letech připravil 6 ročníků Evangelického kalendáře
Sborník Církev v proměnách času – nedočkal se vydání
Při povolání kazatele si odskakoval k literární práci:
Psal básně
Povídky
Písňové texty (např. č. 203 Pán Bůh je láska)
Astrid – příběh inspirovaný pobytem ve Švédsku
Zbásnil karafiátovy Broučky
Většinu textů věnoval dětem

Markéta Pospíšilová

NEPÁLSKÁ STUDENTKA

Drazí přátelé ze sboru v Braníku,

*posílám vám pozdravy ve jménu našeho Pána a Spasitele
Ježíše Krista. Doufám, že se vám všem daří dobře.*

*Modlím se za vás často. Já jsem z milosti Boží v pořádku
a členové mojí rodiny také.*

*Já jsem stále ještě doma u rodičů a studuji on-line, ale
v lednu by mělo být naše vyučování přímo ve škole obnoveno.
Doufáme, že se tak opravdu stane. Já jsem měla občas pro-
blémy s připojením na vyučování kvůli signálu, ale nyní je
to dobré.*

*Od 16. listopadu budu mít on-line zkušební testy za tento
semestr.*

*Tady u nás jsou kostely kvůli infekci covid zavřené, a tak
máme setkání a modlitby on-line.*

*A teď se blíží Vánoce, asi to ale bude jinak než minulé roky,
nebudeme se moct sejít oslavit narození našeho Spasitele.*

Tak bych vám ráda popřála: Kéž radost a pokoj z Vánoc, z oslavy příchodu našeho Spasitele, vás provází celý následující rok! Kéž celý příští rok můžete zažívat Boží pomoc a požehnání!

Dovolím si zde citaci autora Taylora Caldwellla:
„A tak skrze vánoční poselství můžeme být ujisti, že nikdy nejsme na světě sami. Ať je noc sebetmávší, vítr nejstudenější, svět se zdá lhostejný... On je s námi.“

Kéž vám Bůh požehná za to, že pomáháte druhým!
Víme, že Bůh je s námi, i když je celý svět v chaosu pandemie a dalších špatných věcí. Tak jako Ježíš byl s učedníky na lodi v bouři, tak si máme být jisti, že ví o naší situaci, když jsme v nějaké bouři my.

Ještě jednou vám děkuji za vaši pomoc a modlitby.

vaše sestra v Kristu,
Reeta Kathait

JEŠTĚ K ROZROSTU,

vlastně teď už Křesťanštině

Na listopadové setkání si Zuzka Pavlíková připravila program *Co nám dala (případně vzala) korona*. Perfektně připravený, pro všechny určitě přínosný program nás plně pohltil.

Kdykoli přijdu do Evenu nedá mi to, abych se nezařadila u „pavouka“, který byl základem a průvodcem, a znova si vše připomněla. A myslím, že nejen já.

JP

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 12/prosinec 2020

Vychází zpravidla každou 1. neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

